

Arrest

nr. 55 186 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Nesterovskaya, Ingoesjetië. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet omwille van problemen die u ondervond met de huidige machthebbers van uw land. U verklaarde dat u in de periode 1995 tot 2003 banden had met militaire commandanten, met name (Z.) en (G.). U gaf aan dat u problemen ondervond omdat de huidige machthebbers op zoek gaan naar mensen die achter de republiek Itchkerië stonden. U werd drie maal opgepakt. U verklaarde de eerste maal te zijn opgepakt in de lente van 2005 door militairen in Atchoi-Martan gedurende 1 dag. U verklaarde een tweede maal te zijn opgepakt in december 2006 en vastgehouden gedurende drie maanden in Nazran en Vladikavkaz. U verklaarde dat u voor een derde maal werd opgepakt tijdens een huiszoeking in uw verblijfplaats op 2 april 2010 en dat u werd vastgehouden gedurende een week, 10 dagen. U gaf aan opgesloten te zijn in Atchoi-Martan. Na uw vrijlating in april 2010 besloten u samen met uw gezin uw herkomstregio te verlaten. Jullie kwamen in België toe op 29 april 2010 waar jullie asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten dezelfde dag. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw militair boekje en drie getuigenissen van vrienden voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u omwille van tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in uw verklaringen en deze van uw echtgenote, betreffende de kern van uw asielrelaas, niet aantoonde dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u op 2 april 2010 opgepakt te zijn bij u thuis tijdens een huiszoeking en gedurende een week of 10 dagen te zijn opgesloten in Atchoi-Martan door de militairen (DVZ man vragenlijst vraag 3.1; CGVS man 23/08/2010 p. 9, 12).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende de **duur van de arrestatie** niet overeenkomen met de verklaringen van uw vrouw. U verklaarde tijdens uw interview voor Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor een week, 10 dagen of twee weken te zijn vastgehouden in april 2010 (DVZ man vragenlijst vraag 3.1; CGVS man 23/08/2010 p. 12). Uw partner verklaarde tijdens haar interviews dat u gedurende twee dagen werd vastgehouden (DVZ vrouw vragenlijst vraag 3.5; CGVS vrouw 23/08/2010 p. 12; 14/09/2010 p. 6). Toen jullie werd gewezen op deze ongerijmdheden verwees uw vrouw naar uw geheugenproblemen en antwoordde u het voor u heel lang heeft geduurd en voor haar maar twee dagen (CGVS man 14/09/2010 p. 12). Uw uitleg biedt geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid, bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd.

Ook betreffende de **plaats van de arrestatie** zijn uw beider verklaringen niet consistent. Zo verklaarde u zowel bij Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw 1ste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u werd opgepakt in Tsjetsjenië, meer bepaald in Assinovskaya, district Atchoi-Martan (DVZ man vragenlijst vraag 3.1; CGVS man 23/08/2010 p. 12). Uw echtgenote beweerde tijdens haar interviews dat u werd gearresteerd in Nesterovskaya, Ingoesjetië (DVZ vrouw, vragenlijst 3.5; CGVS vrouw 23/08/2010 p. 4; 14/09/2010 p. 5). U vermeldde tijdens uw tweede interview op het Commissariaat-generaal weliswaar dat volgens uw geheugen u werd gearresteerd in Tsjetsjenië maar dat uw vrouw u had gezegd dat het in Ingoesjetië was (CGVS man 14/09/2010 p. 8). Toen zowel u als uw partner werd gewezen op deze verschillende versies, verwees ze opnieuw enkel naar uw geheugenproblemen. U daarentegen vermeldde enkel dat uw vrouw een beter geheugen had (CGVS man 14/09/2010 p. 12). Vast staat dat deze tegenstrijdigheid niet wordt weerlegt. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd.

Voorts zijn uw beider verklaringen betreffende uw **medische verzorging na uw vrijlating** evenmin consistent. Zo beweerde u dat u na uw vrijlating werd verzorgd door uw zus. U gaf aan dat u medicijnen nam en dat u een 'baxter' kreeg (CGVS man 14/09/2010 p. 10). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat u enkel injecties kreeg van uw zus (CGVS vrouw 14/09/2010 p. 7). Bij confrontatie met uw verklaringen, antwoordde ze dat u nu in het centrum medicijnen neemt en dat ze niet weet of u toen ook medicijnen in nam (CGVS vrouw 14/09/2010 p. 7). Opnieuw is deze uitleg geen verklaring voor de verschillende versies betreffende de verzorging en ontstaat er bovendien een nieuwe tegenstrijdigheid.

Ook betreffende het **neerleggen van een klacht na uw arrestatie** werden een tegenstrijdigheid vastgesteld. Uw echtgenote beweerde dat ze na uw vasthouding de documenten is gaan terugvragen maar dat ze geen klacht had neergelegd omdat ze bang was dit te doen. Even verder wijzigde uw echtgenote haar verklaringen en meldde ze dat ze wel een klacht was gaan indienen, maar dat de politie alles ontkende en ze de klacht niet woude aanvaarden (CGVS vrouw 14/09/2010 p. 4, 5). Toen ze werd gewezen op haar gewijzigde versie en toen haar werd gewezen op haar verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken waar ze ook had beweerd een klacht te hebben ingediend (DVZ vrouw vraag 21; CGVS vrouw 14/09/2010 p. 5), antwoordde ze dat ze had gezegd dat ze geen klacht kon indienen, dat ze allemaal samen werken en verduidelijkte ze dat het een klacht betrof in verband met de documenten (CGVS vrouw 14/09/2010 p. 5). U daarentegen verklaarde toen u werd gevraagd of iemand een klacht had ingediend, dat jullie geen klacht hadden ingediend, maar dat uw vrouw achter de documenten was gaan vragen (CGVS man 14/09/2010 p. 8). Opnieuw moet vastgesteld worden dat

jullie geen afdoende uitleg verschaffen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en is het een bijkomende ondermijning van uw vluchtmotieven.

Aangezien al deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd. Nu haalde u van bij het begin van uw gehoor op 23 augustus 2010 aan dat uw geheugen niet goed is en dat u bepaalde dingen zoals data vergeet. U verklaarde echter ook niet in behandeling te zijn voor deze geheugenproblemen (CGVS man 23/08/2010 p. 2; 14/09/2010 p. 2). Hoewel zeker begrip kan worden opgebracht voor eventuele medische, psychologische problemen waarmee u te kampen heeft, moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, en na hierom gevraagd te hebben, tot op heden in dit verband geen enkel medisch attest mocht ontvangen, dat u behandeld wordt voor geheugenproblemen. U legde weliswaar op 15 september 2010 een medisch attest van de arts van het opvangcentrum waar u verblijft neer. Uit dit attest blijkt enkel dat u bij hem op 15 september 2010 op consultatie bent geweest en dat u hem hebt verklaard dat u geheugen/herinneringsproblemen hebt. Tevens had u de arts verklaard dat u slachtoffer was een zwaar auto-ongeluk in 2005 en dat u in 2000 17 dagen in coma was tijdens bombardementen. Opgemerkt moet worden dat dit medisch attest enkel en alleen uw verklaringen weergeeft. Nergens uit dit medisch attest kan worden afgeleid dat u behandeld wordt voor geheugenproblemen, noch dat u daadwerkelijk geheugenproblemen hebt. Bovendien raken de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden, zoals reeds aangestipt, de essentie van uw vluchtrelaas.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard ongeloofwaardig is. Uit uw relaas en het relaas van uw echtgenote blijkt dat jullie met een bus van Nazran tot België hebben gereden. Jullie verklaarden niet te weten via welke plaatsen en landen jullie hebben gereden, noch via welke grens jullie de Europese Unie zijn binnengekomen. Jullie gaven aan dat er geen afspraken werden gemaakt, noch dat jullie informatie hebben gevraagd betreffende de reis. U beweerde dat er voor u een reispaspoort werd opgemaakt en dat in het reispaspoort uw foto stond. U gaf echter aan dat u niet wist op welke naam dit reispaspoort stond, noch welke andere gegevens in het reispaspoort aanwezig waren. Uw echtgenote gaf aan niet op de hoogte te zijn van welke reisdocumenten voor jullie aanwezig waren. U verklaarde dat er geen afspraken werden gemaakt met de chauffeur (CGVS man 23/08/2010 p. 7, 8, 10; 14/09/2010 p. 4, 5; vrouw 23/08/2010 p. 6, 7; 14/09/2010 p. 3). Jullie uitleg overtuigt niet. Betreffende uw reisdocumenten moet opgemerkt worden dat u verklaarde zonder uw eigen Russisch intern paspoort en uw eigen reispaspoort naar België te zijn gekomen (CGVS man 23/08/2010 p. 7, 8). Vastgesteld moet worden dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde met uw eigen binnenlands paspoort en uw eigen reispaspoort naar België te zijn gekomen. U verklaarde dat u bij aankomst in België uw binnenlands paspoort weggooide omdat u het niet meer nodig had en u had uw reispaspoort achtergelaten bij de smokkelaar (DVZ vraag 21, 34). Toen u en uw echtgenote hierop werd gewezen bevestigde u dat u geen paspoort in handen hebt gehad en geen paspoort aan de smokkelaar had gegeven (CGVS man 14/09/2010 p. 11). Uw vrouw liet weten dat ze deze informatie voor de eerste maal hoorde en bevestigde eveneens dat uw binnenlands paspoort werd weggehaald samen met haar documenten (CGVS vrouw 14/09/2010 p. 8). Deze uitleg is niet afdoende en weerlegt de frappante tegenstrijdigheid niet. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier nochtans dat bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te ondervraagd worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur of begeleider het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Uit dit alles dient uw reisroute als ongeloofwaardig te worden beschouwd.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetie, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetie niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn op doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetie actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetie aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw militair boekje bevat enkel persoonsgegevens en informatie over uw legerdienst. Deze gegevens worden niet betwist. De drie getuigenissen van familieleden die reeds lang in België wonen, bevestigen enkel dat u door de Russische autoriteiten werd vervolgd. Dergelijk schrijven, heeft vooreerst een gesolliciteerd karakter, bovendien, gezien het familieleden van u betreft zijn deze getuigenissen subjectief en hebben ze geen objectieve bewijswaarde. Deze getuigenissen werden volgens jullie verklaringen enkel voorgelegd omdat jullie geen andere documenten konden voorleggen en deze mensen jullie kenden. Vast staat dat deze getuigenissen niet opwegen tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), en roept ook een manifeste beoordelingsfout van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in. Uit verzoekers betoog blijkt eveneens dat hij beoogt een schending op te werpen van artikel 6 EVRM en artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

Ter adstructie van zijn enig middel betoogt verzoeker als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor diens leven.

Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat deze zich op heden enkel kan verdedigen op de punten welke de Commissaris-generaal aanhaalt in zijn beslissing teneinde de consistentie en/of geloofwaardigheid of toepasselijkheid van de Conventie van Genève te weerleggen. Hij vraagt uitdrukkelijk voorbehoud indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten in de nota zouden worden aangebracht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, teneinde de weigering te verantwoorden.

De Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in diens land van herkomst. Hij wenst in volheid van rechtsmacht gehoord te worden ivm de gedane vaststellingen van beweerde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheid.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in diens land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Het CEDOCA-dokument is correct maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. De conclusie is onjuist.

Er kan verwezen worden vooreerst naar het eigen standpunt van het CGVS.

Verwerende partij motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlfomule wordt opgenomen in de beslissing. Punt b inzake artikel 48 wordt niet goed behandeld.

Er is derhalve een schending van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006

Dat artikel 48/4 bepaalt onder welke voorwaarden de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt;

Verzoekende partij u derhalve ondergeschikt om verzoekende partij de subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier.

De Raad dient bescherming te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij bovendien het artikel 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst wordt. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn.

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev. Dr. étr. 1997, 88).

Verzoekende partij heeft nood aan een vorm van bescherming. De Raad dient dit in volheid van rechtsmacht te controleren. Zij zou daartoe alle mogelijkheden hebben.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient zij zich ervan te vergewissen dat Verzoekende partij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst."

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.4. Wat de aangevoerde schendingen van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, merkt de Raad op dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan verwezen worden naar hetgeen hieronder desbetreffend wordt gesteld.

2.5. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof van de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is in het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.6. Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

2.7. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.9.1 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9.2. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek om navolgende redenen. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet alleen uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker stelt dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is.

2.9.3. Waar verzoeker verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker in gebreke blijft. Ook het argument van verzoeker dat het Cedoca-document volledig verkeerd geïnterpreteerd wordt, kan niet bijgetreden worden. Uit nazicht van het administratief dossier – meer bepaald stuk 8: *Subject Related Briefing “Ingoesjieti” “Veiligheidssituatie in Ingoesjieti”* – blijkt dat de commissaris-generaal zich terecht op deze informatie baseert om te concluderen dat enerzijds een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet zich opdringt en anderzijds dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjieti actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjieti aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat tevens na concreet aan te tonen op welke wijze deze informatie verkeerd zou zijn geïnterpreteerd door de commissaris-generaal.

2.9.4. De Raad stelt voorts vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers en diens echtgenote afgelegde verklaringen steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker betwist noch weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bijgevolg blijven deze integraal overeind. De Raad maakt deze tot de zijne. Door louter aan te voeren dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn gegronde vrees voor zijn leven en dat hij niet akkoord kan gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer omdat hij er van overtuigd is dat zijn leven in gevaar is slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas en schaarst de Raad zich achter de motivering van de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinities zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.10. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van verzoeker zijn asielrelaas door de verwerende partij werd vastgesteld en de motivering dienaangaande door verzoeker niet wordt weerlegd. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoek enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene verwijzing naar de nog steeds heersende problemen in zijn land van herkomst niet aantoonde dat er in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 5 november 2009 blijkt dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Raad is dan ook van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad herneemt derhalve de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing terzake.

2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofdte van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.12. De Raad oordeelt derhalve dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER